

140418 Långfredagen, tredje årgången Björn Helgesson

Vid Jesu dödsstund, i ortodoxa gravkapellet

Vår trosbekännelse vitnar om att Jesus är både människa och Gud. I allt som vi men utan synd (Hebr. 5:15). Den fulla insikten om hur gudomligt och mänskligt kan rymmas i samma person glider oss ur händerna (pred. 3:11). Men slutsatsen står fast: Som människa kan vår broder Jesus förstå också din och min livssituation. Som Gud är han den ende som kan hjälpa.

Han blev döpt som människa (Matt. 3:11ff), men förlät synden som Gud (Luk. 7:36ff). Han själv behövde inte renas men han skulle helga vattnet. Han blev frestad i öknen som människa, men segrade som Gud (Luk. 4). Han uppmanade till frimodighet, därför att han övervunnit världen (Joh. 15:33). Han blev hungrig som vi (Mark. 11:12), men mättade tusenden (Mark. 6:44). Själv är han det levande och himmelska brödet (Joh. 6:41). Han blev törstig (Joh. 4:7), men ropade: Är någon töstig, så kom till mig och drick" (Joh. 7:37). Han lovade också att de som tror på honom skulle bli källor. Han blev trött, men för dem som är tyngda av bördor är han en vila (Matt 11:28). Han tar emot vår bön och hör den. Han gråter, men stillar gråten. Han frågar var Lasarus ligger, ty han är en människa; han uppväcker Lasarus, ty han är Gud (Joh. 11). Han blev såld till det billiga priset av trettio silvermynt (Matt 26:15), men han friköper världen för ett högt pris, med sitt eget blod. (1 Kor. 11:25, Ef. 1:7) Han är försvagad och sårad, men han helar alla sjukdomar och sår (Jes. 53:4). Han förs till korsets träd och spikas vid det, men med livets träd återställer han oss. Han frestas och bryts ner i alla avseende och ropar: Min Gud, varför har du övergivit mig, men in i det sista ger han nytt mod till andra då han till den botfärdige syndaren på korset bredvid säger: Redan idag ska du vara med mig i paradiset" (Luk. 23:43). Han dör men gör levande, och gör döden maktlös genom sin död. Han blir begravd, men står upp (Upp. 1:18). Han stiger ner i dödsriket, men för upp själar (1 Pet 3:18, Ef. 4:8).

Fullt ut människa. Fullt ut Gud. Mänsklighetens enda hopp. Vår vän. Nu står vi inför hans kors i förundran.

Mycket fritt efter Gregorios av Nazianzos (levde 330 – 390?), teologiska tal 3.19-20